

najednou, co to? Pod stonkem pampelišky seděl malý brouček v kalužce slziček a usedavě plakal.

„Proč pláčeš? Co jsi zač? Tebe my neznáme?“

Brouček zvedl hlavu a smutně se podíval uszlzenýma očima.

„Mě nemůžete znát. Létám, jen když je tma. Jsem světluška

Bohuška. Smutná jsem proto, že dnes budu všem kamarádkám světluškám jenom pro smích.“

„Proč by se ti smály?“ ptali se mravenci.

„Nemohu rozsvítit světýlko a celou noc budu zhaslá. Každá světluška bude svítit, jenom já ne, protože jsem rozbitá!“

„Tak už nebreč! My tě opravíme, máme doma kladívko, kleště i hřebíky,“ utěšuje světlušku Kamil.

„Kladívkem bychom tě dokázali opravit,“ přitakal Emil.

„Ne, ne, já potřebuji do světýlka nové vlákénko. A na takovou opravu vaše kladívko asi nestačí,“ řekla světluška a smutně se podívala na porouchanou lampičku. Dala si hlavu do dlaní a plakala a plakala, jen se jí slzy kutálely.

„Vlákénko, vlákénko...“ opakovali si stále mravenci. Přemýšleli, chodili od pampelišky k pampelišce, ale na nic nemohli přijít.

„Vlákénko, tak to doma nemáme! Kdo by nám ho mohl dát? Kde bychom ho mohli sehnat?“